

76.

(Vistryck: Sölvesborg, C. E. Möller, 1869.)

Ölandsflickan.

Lifligt. (Uppsala Disting, efter »Positiv-Rosen».)

1. På Ö-land bod-de en flic-ka skön, Den
all - ra vack - ra - ste af sitt kön, Till
äk - ten - ska - pet stor lust hon ha - de Och
där-för en gång så här hon sa-de: Ti -
- a di - a di - a di - - a di - a! Ti -
- a di - a di - a di - - ral - la!

2. »Skall jag då aldrig få gifta mig,
När alla andra, de gifta sig?
Att lefva ensam, det är besvärligt,
Ja, understundom det är förfärligt.

3. Nej, jag ej längre här stannar kvar,
Ty lejonen ej här hjärta har.
Nej, här kan jag mig ej längre bärga,
Jag far till staden uppå en färja.»
4. Till staden far hon, så nätt och grann,
För att sig skaffa en äkta man.
Men den skall kunna ta fatt på harar,
Som utan pänningar kan lura karlar.
5. I staden hade hon en tant,
Som var dess förkläd' och lifdrabant.
En dag hon sade till sin Maria:
»Jag går till skomakarn för att fria.»
6. »Usch!» af harm brast Maria ut,
»Jag vill ej hafva en sådan stut,
Nej, en baron eller lärd magister,
Som ej mot flickor sig visar bister.»
7. »Hur många pängar har du, min vän?
Ty utan pängar fås inga män.»
»Jag har,» sad' flickan, »knappt nog ett tusen,
Men säg dock trättio, det gör susen!»
8. Och härrar svärma kring ölandsmön,
Som flugor svärma kring sockerbrön.
Hvad hon var skön och hvad hon var ädel!
Hvad hon var älskvärd för sina medell

9. Hvad hon väl vändas med sin pärson,
Hon ger sin hand åt en ung baron,
Som drömmer blott om den gyllne skatten,
Och han blef lurad och det af katten.
10. Är det nu rim och är det reson!
Marias pappa gör nu cession.
Baron begråter nu djupt sitt öde
Och önskar maken ibland de döde.
11. »Ha!» sad' Maria. »Så klok jag var,
Som kunde lura så där en karl!
Se, så skall man de vilda lejon tämja!»
Och nu de lefva uti all sämja.
Tiralirallirallerallera ::